

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT MAGASIN

VY AF KEBNETJÄKKO, SEDT MOT KEBNEKAISE. — FOTO. BORG-MESCH, KIRUNA.

12TE ÅRG.

DEN 27 NOVEMBER 1910.

NO 9

Foto: Carl Larsson, Gefle.

KIRUNA: P. S. S. S. S. S. S.

Richardson

De högtidligaste och festligaste stunderna i en vetenskaplig högskolas lif äro de tillfällen, då hon är i stånd att till lärjungar efter avslutad fostringstid utfärda mästarebrevet — doktorsdiplomen — mästarebref icke i den mening, som skulle deras mottagare nått fulländningen inom sitt fack eller ens något slags avslutad bildning — någon sådan gifves icke inom den vetenskapliga forskningens värld —, men i samma betydelse som inom de gamla handverksskolorna: som vitsord om deras mottagares förmåga att *själfständigt* verka i riktning af högskolans höga uppgifter. Till betydelsefulla ögonblick i sitt eget lif knyta de akademiska läroanstalterna regelbundet doktorspromotioner och söka därvid gifva dessa ökad glans genom att utfärda mästardiplomet icke blott åt sådana, som vid högskolan, utan ock till sådana, som genom insatser i det praktiska samhällslivet utanför densamma aflagt prof på den förmåga och det sinnelag, som därtill berättiga.

Så har ock vår numera främsta medicinska läroanstalt, Karolinska institutet i Stockholm, beslutit begå hundraårsminnet af sin tillvaro som sådan med en promotionsfest, vid hvilken äfven medicine hedersdoktorer komma att utnåmnas. I främsta rummet har den därvid, som vanligt från medicinska fakulteters sida, haft i åtanka framstående representanter för den stab af samvetsgranna, uthålliga praktiserande läkare, som med outröttlig pliktuppfyllelse ägnat hela sin tid och alla sina krafter åt den lidande mänsklighetens tjänst, på sätt det ofta under svåra förhållanden kräfvades af lasarettsläkare i landsorten och provinsialläkare ute i bygderna. Till denna kategori äro att räkna f. förste provinsialläkaren E. V. Björkman i Västerås, lasarettsläkaren M. O. Franzén i Helsingborg och P. E. Lindström i Gäfle. Till dessa tre sluter sig äfven en stadsläkares namn, en stadsläkare, som emellertid haft mer än lokal betydelse, Rikard von Post i Gäfle.

Rikard Alexander von Post är född den 25 september 1864 på Rejmyre glasbruk i Skedvi socken af Östergötland, som till den berömda naturforskaren särskildt på geologiens och agrogeologiens område, dåvarande disponenten, sedermera professorn Hampus Adolf von Post och dennes maka i första gifvet, kusinen Beata Eleonora Hedvig Charlotta Aurora von Post. Sin första undervisning såväl som sin läkareutbildning erhöill han i Uppsala. Vid dess läroverk undergick han 1883 mogenhetsexamen, vid dess universitet aflade han 1884 medicinsk-filosofisk, 1889 medicine kandidat- och 1894 medicine licentiatexamen. Redan dessförinnan hade han börjat vara verksam i praxis. Somrarna 1890 och 1891 hade han varit biträdande läkare vid kallvatten-kuranstalten i Bie och vintern 1891—92 tjänstgjort som underläkare vid allmänna garnisonssjukhuset. Sistnämnda år hade han blifvit fältläkarestipendiat och kvarstod som sådan, tills han 1895 mottog förordnande som extra provinsialläkare i Nyfors distrikt i Södermanland, då han erhöill entledigande och kort efteråt utnåmdes till bataljonsläkare i fältläkarekårens reserv. I Nyfors stannade han, tills han år 1902 vardt förste stadsläkare i Gäfle. I denna egenskap har han förvärfvat sig synnerligt ansende icke blott som dugande och samvetsgrann läkare, utan äfven som synnerligen skickad att fylla de uppgifter af socialhygienisk och administrativ art som åligga en förste stadsläkare. Det är dock knappast enbart eller ens i främsta rummet hans förtjänster på dessa områden, som nu

föränlett Karolinska institutets lärarekollegium att ihågkomma honom med medicine doktorsshattens utmärkelse. I denna har man helt visst att i främsta rummet se ett erkännande åt det betydande populärt-vetenskapliga skriftställarskap på medicinens område, han utöfvat till gagn för de vidaste kretsar af vårt folk.

Till detta skriftställarskap hör väl knappast hans första tryckta arbete, hans 1897 utgifna afhandling "om betydelsen af iakttagelser å människokroppens mått och vikt jämte förslag till regelbundna mätningar och vägningar". Men på detta antropometrisk försök följde 1898 det förstlingsarbete på det populära skriftstället område, som sedan till gagn och fromma icke minst för vårt folks breda lager fått så många efterföljare. Det var det lilla häftet *Några ord om bakterier*, hvilket utkom som N:o 21 i den under redaktion af numera generalkonsul David Bergström utgifna serien Svenska folkets öresskrifter. Två år senare följde den af Svenska läkaresällskapet prisbelönta och på uppdrag af k. m:t genom k. medicinalstyrelsen utgifna folkskriften "*Hvad kunna vi göra mot tuberkulosen?*", hvilken betecknar ett inlägg i kampen mot denna härjande folksjukdom, hvars betydelse knappast kan öfverskattas på grund af det förträffliga sätt, hvarpå det för allmänheten klagvörde hithörande viktiga spörsmål. Uppmärksamheten var därmed fäst på Rikard von Posts ovanliga förmåga af allmänfattlig framställningskonst på det viktiga hygieniska området och Studentföreningen Verdandi lyckades nu för de närmast följande åren i honom förvärfa en synnerligen ilitig medarbetare i sitt vidt spridda småskriftsbibliotek. 1901 inleddes raden af hans bidrag till detta med en värdefull afhandling på barnvårdens område: *Om vården af späda barn*, hvilken helt visst många små ha att tacka för livet och som egentligen borde gratis utdelas till hvarje nygift par. 1903 följde uppsatsen *Bad är hälsa* (ny upplaga 1908), hvari uppmärksamheten inriktades på ett inom vårt folk alltjämt aldeles för mycket förbisedt hälsokraf. Skriften *Ett modernt renhållningssystem* (1904) fäste för första gången inom vidare kretsar blicken på de nya uppslag inom stadsrenhållningen, hvilken lofvade en afsevärd förbättring af denna utan alltför stora ekonomiska offeringar tack vare en genomförd affallssortering. Slutligen kom 1905 den synnerligen värdefulla afhandlingen om *De smittosamma sjukdomarna*, som icke borde saknas i något svenskt hem.

Det är lifligt att hoppas, att den utmärkelse från den medicinska vetenskapens främsta målsmän, som nu kommit dr: von Post till del, för honom skall utgöra en verksam eggelse till nya, lika fruktbringande insatser jämväl på andra områden af folkhygiensens viktiga fält. Den nedgång i barnafödselar, hvilken tyvärr synes vara en med den stigande kulturen oundviklig företeelse i hela den civiliserade världen, gör det till ett nationellt själibevarelsespörsmål af första rang att på bästa sätt bevara och skydda det folkmaterial, som finnes för handen. Ett af de främsta medlen härtill är att bekämpa det okunnighetens mörker på hälso- och sjukvårdens område, i hvars hägn oförstånd och kvacksalveri sannolikt årligen skörda lika många offer som våra farsoter tillsammans taga. Mot detta mörker har dr: von Post visat sig som en af de dugligaste kämparne och på den grund deltagit allmänheten i den offentliga hedersbevisning honom nu genom Karolinska institutet vederfares.

SVENSK-TYSKA TRAKTATSFÖRHANDLINGARNA. — SJÖFARTSKOMMITTÉN.

H 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF

KEM Bengt Sjöqvist

DE SVENSK-TYSKA TRAKTATSUNDERHANDLARNE.

Svenskar: Vänstra sidan framifrån räknadt. Sittande: disponent Ljungberg, dir Cavalli, landshövding Hammarskjöld, ordf.; landshövding Hammarström, kanslirådet Hultgren, direktör Vennersten. — Tyskar: Högra sidan framifrån räknadt. Sittande: Geheime regeringsrådet Trautvetter, geheime öfverfinansrådet Schönbach, verkliga legationsrådet von Stockhammer, Excellensen von Koerner, ordf.; geheime öfverregeringsrådet von Schönebeck, verkliga geheime öfverregeringsrådet Lusensky, geheime öfverregeringsrådet friherre von Falkenhausen (hallsittande). Stående: kanslipersonalen.

Bilden t. h.:

SJÖFARTSSÄKERHETSKOMMITTÉN. (H. 8 D:s Stockholmsfotograf.)
Fr. v. sittande: Charles Lindley, ing. C. W. Hök, skeppsredare Dan. Broström, sjötekniska bitr. i Kom.-kollegium K. G. Bjarke, regeringsrådet C. J. A. Wall, ordf.; dir. A. Hj. Blomberg, öfvermaskinist O. Gumnesson, dir. E. R. A. Lillienau, skeppsredare C. J. Ödman; Stående: adv. Eliel Löfgren, sekr. — I texter a sista sidan.

Gunnar Holz var bara 12 år men lång och gånglig för sina år. Vacker var han inte: mager och skranglig med stripigt hår och med det obehagligt opålitliga och oroliga uttryck, som blicken får under pojkärens ständiga krigstillstånd gentemot tillvaron. Han såg så obehaglig ut i sina gamla och lappade kläder, att han var skolans och klassens ständiga syndabock, det hörde till pjäsen att han skulle bli slagen och sparkad och hänad hvar han kom, och han kände sig därför aldrig riktigt trygg i skolan. Glad var han aldrig, förrän han fick komma hem och gömma sig i ett hörn af sitt lilla rum och när han visste att hans far, kapten Holz, var för upptagen att ägna sig åt hvad han kallade att utbilda sina barns karaktär. Gunnar visste af erfarenhet att denna utbildning aldrig aflöpte utan stryk, tårar och skrik. Han darrade, hvar gång han hörde sin pappa nämna ordet karaktär.

Han hade tidigt fått lära sig vanskligheten af att få någon glädje ut af verkligheten och han hade därför tidigt lärt sig att med ett steg förflytta sig till fantasiens värld.

Och så fort han kom till ro i sitt hörn därhemma och slöt ögonen, var han genast i sitt älskade sagorike. Och hvem skulle icke vara lycklig i sagans värld? Där guld det glimmar klarare än i verklighet, och där allt som glimmar är guld. Där alla rättor äro kostliga som honung. Där man bara behöfver räcka ut handen för att nå de härligaste frukter. Där de underskönaste prinsessor endast vänta på att ge sin hand och halfva riket åt de trasigaste pojkar.

Så begaf det sig en dag, att det blef marknad i den lilla staden. Skolan fick lof, och alla småpojkarne störtade sig med hänryckning ut i marknads-vimlet. Gunnar Holz gick med. Hvad det var förtjusande! Här fanns ju all sagans härlighet, men förverkligad, påtaglig utan detta skimmer af hopplös och blek överklighet. Han spärrade upp ögonen i obeskriflig häpnad. Ett sådant vimmel af människor! Där stod vagn vid vagn i långa rader, lastade med frukter och blommor och bär och allsköns goda ting. Det var ju precis som hos de rika och mäktiga kungarne i Grimms sagor. Bördernas kampar stodo och hängde vid sina hötappar. Så ädla springare hade han aldrig sett förr.

Han gick vidare och kom till leksaksstånden. Där var ett öronbedöfvande buller, skratt och skrik och rop. Där klang en dragharmonika; här tutades i en trumpet, här peps det och skreks och fördes oljud på alla upptänkliga sätt. Gunnar såg sig omkring, och blef nästan utom sig af förtjusning. Hela detta virrvarr af tusen ljud förtrollade honom, det brokiga folklivet elektriserade honom, han skulle velat hoppa och dansa af förtjusning. Men bäst af allt var i alla fall de vackra och brokiga sakerna, så stiliga, att han aldrig drömt sig något sådant ens i sina vildaste fantasier. Där funnos röda och blå trähästar i de grannaste färgnyanser. Och sådana vackra ballonger sedan! Aldrig hade han ägt något sådant! Där fanns ett träsvärd, som riktigt passade en sagoprins. Och tänk den, som hade ägt den där bollen! Där fanns en röd tingest med den förtjusande egenskapen, att om man blåste i munstycket, spände gummit ut sig och gaf sedan ifrån sig ett det mest hänförande ljud. Ja, där var all världens härlighet.

Gunnar nästan svindlade inför allt detta ofattbara.

När han hade stått en stund, kom han till sig själf. Då förstod han, att han inte kunde få det allra minsta lilla tecken af allt det här. Han ägde nämligen inte ett öre. Och i den smärtsamma stunden

gick det olycksaliga begreppet pengar för första gången upp för honom.

Han såg att hans vän Kalle däremot hade två kronor, och att Kalle snabbt och ledigt förslösade dem. Han köpte ballonger och lät dem flyga i luften, han hade fickorna fulla af äpplen och nötter. Han köpte ryska smållare och kastade i ryggen på bondpojkarne, som stodo och drumlade vid sina lass, han satte krokben för en full karl och band ihop två gummor med ett snöre, kort sagdt han roade sig kungligt.

Men Gunnar hade icke ett öre. Han vände sig om och gick långsamt därifrån med hjärtat fullt af bittra tankar. Kalles pappa var bara biträde i en affär och förresten illa känd. Så mycket visste han. Han hade ofta hört sina föräldrar tala med förakt om Kalles pappa. Hur kan det då komma sig, att Kalle har två kronor och jag inte ett öre? Min pappa som är kapten! Det föreföll honom med rätta orimligt. Jag skall be pappa om två kronor när jag kommer hem, tänkte han. Det är omöjligt, han kan neka mig det.

Men ju närmare han kom hemmet, dess långsammare blefvo stegen, och han kände sig starkt frestad att vända om igen utan att framställa denna begäran. Men å andra sidan, tänkte han, om jag får det, om, om! Två kronor! Det hade han alldeles klart för sig, att för två kronor skulle man kunna få alltsamman, all världens härlighet.

Han stannade en stund utanför faderns rum och funderade. Han hörde fadern harkla därinne. Inkommen stannade han midt på golvet, stel af skiäck öfver sin egen djärlighet. Han skulle just till att smita, då fadern fick se honom, tog af glasögonen och frågade: Hvad vill du?

Nu gällde det att vara djärf.

Gunnar tvekade ett ögonblick.

— Får jag tio öre, snälla pappa, bad han.

— Hvad skall du med dem? frågade kaptenern. Gossen teg.

— Se mig i ögonen, pojke, och säg, hvad du skall ha dem till!

— Ingenting, framstötte Gunnar.

— Ingenting? Hvad tjänar det då till?

— Jag ville bara gå på marknaden.

— Äsch, det är ju bara skräp det där. Hvad skall du med sådant? Nej, det får du inga pengar till. När du behöfver pengar till något nyttigt, skall du få. Marsch nu, jag har brådtom! —

När Gunnar kom utom dörren, märkte han att han var våt i ögonen. Han ville skrika af ursinne.

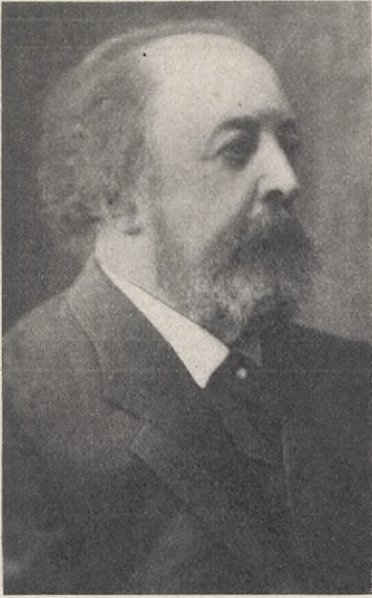
När han gick förbi hvardagsrummet, såg han, att hans moders kassaskrin stod där, öppet. Hon var själf i rummet bredvid och talade med köksan om middagen.

Kabeljo, hörde Gunnar att hon sade, och i samma ögonblick tog han tio öre ur skrinet, stoppade dem hastigt i fickan och försvann ljudlöst ut på gatan.

Han gick med steg, tunga som bly på väg till marknadsstånden. Men då hände det sig, att trumpeter och pipor, som förut klingat så vackert, de tjöto nu som den värsta helvetesmusik i hans öron. Och ballongerna och trähästarna och trummorna och alltsamman det var ju bara skräp. Det hade förresten pappa sagt. Tänk, hvad han ända var mycket förständigare, slog det honom med ens. Och det stack till i underlivet, där han visste, att sammvetet sitter, det gjorde ondt, det beklämdé honom ohyggligt.

Med ens förstod han, hvad det var som försiggick. Han kom att tänka på katekesen, där han läst om

PORTRÄTT FÖR DAGEN.

PAUL HEYSE.

Två af årets *Nobelpris* ha gått till Tyskland — det litterära, som hemburits af *Paul Heyse*; och kemi-priset, som tillfallit professor *Otto Wallach*.

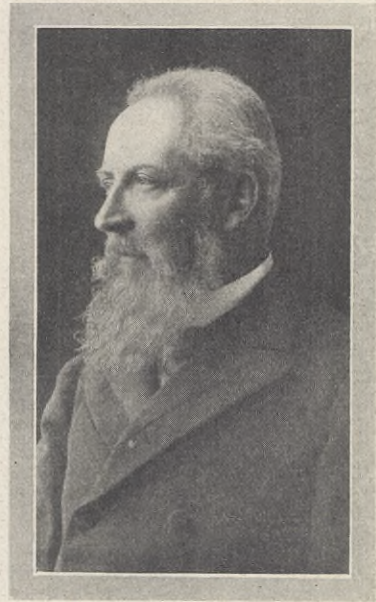
*

Af den nu 80-årige *Paul Heyse* har ännu i dessa dagar en ny novellsamling utkommit, den sista troligen. Själf säger han sig nämligen ha "för sin person och sin del sjungit slut i den tyska diktarlunden" och icke vidare bära på litterära planer. "Skulle jag verkligen ännu en gång gripa till pennan, då skall världen icke erifara detta före min död; det skall då möjligen återfinnas bland min kvarlätenkap". — Till Nobelfestligheterna är H. icke att förvänta, enär han af hälsoskäl förbjudits att företaga någon längre resa. Vi lämna här ett senaste porträtt och hänvisa till föreg. n:r.

Till nedanstående foto:

K. KAMMERSANGER HEROLD (X) under sitt senaste besök i Lund, där han med storartad framgång medverkat vid Lunds studentsångförenings höstkonsert; å foton jämte sångföreningens framstående och populäre dirigent, universitetskapellmästare ALFRED BERG.

OTTO WALLACH.

Dr *Otto Wallach* är född i Königsberg 1847; hans vetenskapliga utbildning försiggick i Göttingen och Berlin. 1873 blef han docent; 1876 e. o. professor i Bonn. Tretton år senare flyttade han öfver till Göttingen, dit han kallats som professor i allmän kemi.

Nobelpriset i kemi har W. erhållit för den förtjänst han nedlagt om den organiska kemiens och den kemiska industriens utveckling genom sina banbrytande arbeten på de alicykliska föreningarnas område. — Mest känd är W. för sitt mönstergilla och ihärdiga arbete angående terpenerna, kolväten innehållande 89 proc. kol och 11 proc. väte, som förekomma i de af ett stort antal växter afsöndrade eteriska oljorna äfvensom i de ur barrträdens hartssaft eller kåda destillerade terpeninolja.

(Forts. från föreg. sid.)

kallelsen, helgelsen, upplysningen och behållelsen i en rätt tro.

Han insåg genast, att det var Gud, som nu hem-sökte honom. Det är den helige ande, som kallar mig nu, tänkte han. Jag har brutit mot sjunde budet. Du skall icke stjäla. Hvad är det? Vi skola frukta och älska Gud, så att vi icke... han kom inte längre och vred händerna i förtviflan öfver att icke kunna mera.

Han vände ryggen till marknaden och all dess grannlåt, började springa. Och lopp som en galning, till dess han kom till den lilla parken vid ån. Där föll han på knä bakom en buske och grät och

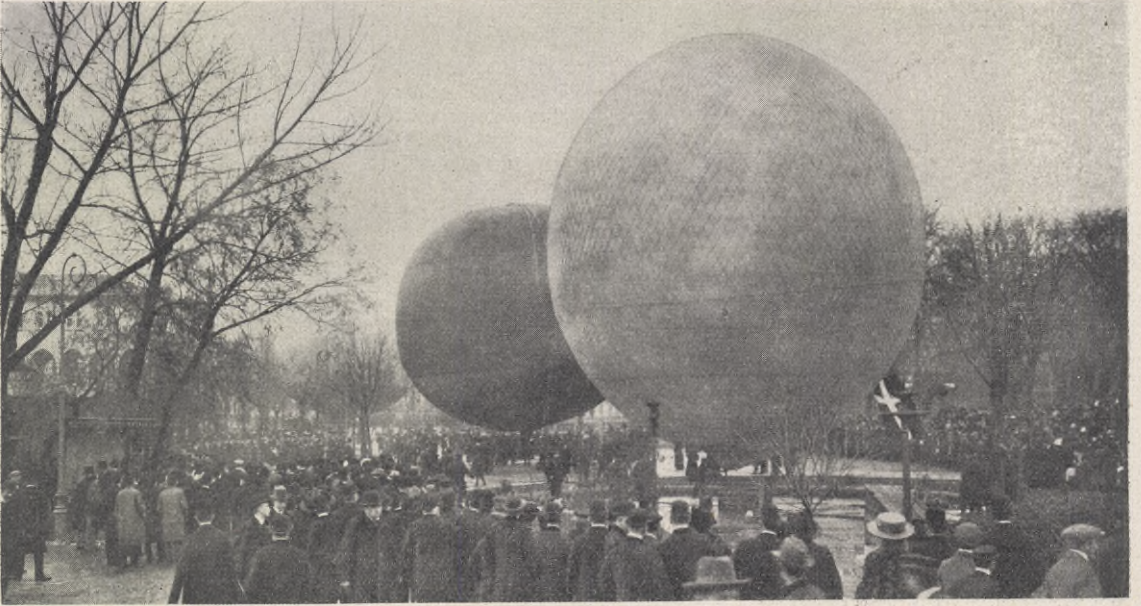
bad som en vansinnig. Efter en stund kände han sig lugnare. Det är helgelsen, tänkte han och kände sig genast som en bättre människa.

Stärkt och glad gick han fram till stranden af ån och kastade tioöringen, som han hade tagit ur sin moders kassa, långt ut i vattnet.

Det stänkte en liten tunn droppe upp öfver den hvirlande ytan. Och med en såregen känsla af tomhet såg han, hur ringarna efter kastet snabbt försvunno i den strida strömmen — — —

Så gick han hem och bekände alltsamman. Så mycket stryk som han då fick, hade han aldrig fått för.

DEN SKANDINAVISKA BALLONGTÄFLINGEN.

Efter fotograf.

UPPSTIGNINGEN I KÖPENHAMNS TIVOLI DEN 20 NOV.

Kliché Bengt Sjöström

Den *skandinaviska ballongtävlingen* blef till slut en verklighet — den 20 nov. gick densamma af stapeln i Köpenhamn. Den svenska ballongen "Andrée"

råkade ut för ett missöde före starten och kunde därför ej deltaga i täflan, men gick dock upp senare. "Norge" och "Danmark" landade båda lyckligt i Skåne.

BOY-SCOUTS I AERONAUTIKENS TJÄNST.

DEPESCHBALLONGEN STIGER UPP.

DEN FÖRSTE DEPESCH-FRAMBÄRAREN.

I England har man nyligen börjat låta boy-scouts få pröfva sin förmåga såsom depeschbärare åt luftseglare. Därvid tillgår så att några ballonger sändas ut och depescher kastas ned från desamma på bestämda ställen, hvarefter det gäller för boy-scouts att "uppsnappa" desamma och fortast görligt bege sig därmed till hufvudkvarteret.

MINNESSTEN, af landshöfding De Geer rest i Alhagens park i Mariestad, med inskrift:

AT MINNET
AF GRUNDLÄGGAREN AF DENNA PARK,
STATSRÅDET JONAS WÄRN,
LANDSHÖFDING ÖFVER SKARABORGS
LÄN 1857-1866.

ensk barock. En restaura- tion är därför planerad, och förslag härtill har uppgjorts af arkitekten A. Linde-

Vreta gamla vördnadsbjudan- de klosterkyrka, hvars upp- förande begynte i mitten af 1200- talet — invigningen skedde först 1289, i närvaro af konung Mag- nus Ladulås och hans drott- ning — är nu i synnerligt be- hof af restaura- tion, hvarför för- samlingen härtill anslagit 25,000 kr.; af riksdagen kommer att äskas ett anslag å 64,000 kr. för samma ändamål.

Den lilla vackra, treskeppiga kyrkan, uppförd i s. k. öfver- gångsstil och med ursprung- ligen två västtorn, har under tidernas lopp undergått många förändringar.

*

Ett annat tempel, som illa åt- gåtts af tidens tand, är *Fred- rikskyrkan i Karlskrona* — ett Tessinskt byggnadsverk i itali-

Efter porträtt

KINNE • Benat Sjöfversparre

A. W. FALLQVIST.

VAPENSKÖLD, tillhörande den på 16- och 1700-talen i Värmland lefvande ätten Linroth, med utomordentlig skicklighet renoverad och restaurerad af artisten A. W. Fallqvist i Lung- sund, och nu uppsatt i Bjurkärens kyrka, jämte tvenne andra af F. i sitt gamla skick åter- ställda adliga sköldar.

gren. Enligt detsamma skulle tor- nen komma att något höjas, medan i öfrigt hufvudsakligen kyrkans inre skulle omgestaltas.

Foto. Ewald Herrljunga.

VRETA KLOSTERKYRKA.

Kinnek • Benat Sjöfversparre

FREDRIKSKYRKAN I KARLSKRONA.

TVÅ FÖRESTÅENDE KYRKORESTAURATIONER:

SWEDENBORGS SARKOFAG OCH VETENSKAPSFESTEN I UPPSALA.

Den 19 nov. var en stor festdag för landets vetenskapliga värld — *Vetenskaps societeten i Uppsala* (se föreg. n:r) firade nämligen denna dag sitt 200-års-

jubileum, och i samband härmed aftäcktes i Uppsala domkyrka den *sarkofag*, som innehåller stoffet af en af societetens främsta medlemmar, *Emanuel Swedenborg*.

H. 8 Dn STOCKHOLMSFOTOGRAF

Kliché: Kev. A.-B. Bengt Sjöström-Ström

1. SWEDENBORGS NU AFTÄCKTA SARKOFAG I UPPSALA DOMKYRKA.
2. I UPPSALA DOMKYRKA UNDER SWEDENBORG-SARKOFAGENS AFTÄCKNING.
3. NÄR KONUNGEN TALADE TILL STUDENTERNA FRÅN SLOTTSTRAPPAN.
4. KONUNGAPARET UPPVAKTAS AF STUDENTKÅREN VID SLOTTET.

EN TJURFÄKTNING.

FÖR H. 8. D. AF RYTTMÄSTAREN GREFVE *CLAES LEWENHAUPT*.

RYTTMÄSTAREN GREFVE *CLAES LEWENHAUPT*.

På vår anmodan ha vi haft nöjet från vår vidt bereste landsman, ryttmästaren greve *CLAES LEWENHAUPT*, mottaga nedan återgifna, högeligen intressanta skildring af huru det tillgår vid en spansk tjurfäktning — ett ju alltid lika aktuellt ämne.

Grefve Lewenhaupt har företagit ett flertal resor inom som utom Europa och om sina upplevelser lämnat skildringar hvilka genom såväl saklighet som spirituellt framställningssätt åtnjuta stor och berättigad popularitet. Vi erinra sålunda om "Med Cesar Alexander bland alligatorer och skallerormar" (1903); "Hästfolk" (1906), ett ypperligt arbete på sitt område, "Med Reddy från Malmö till Memphis" (1907). Det senaste arbetet är "Bland beduinér och araber".

* * *

Det var i Sevilla förliden vår. Påskveckan — la semana santa — hade grundligt firats medelst processioner, parader, dans, fyrverkerier, kavalader, flygning, dufskjutning, kapplöpningar, blomstercorso, festmiddagar och högmässor, samt afslutades på äkta spanskt sätt med en tjurfäktning kl. 4 e. m. påskdagen.

Det puffades en smula för denna, ehuru det knappt var behöfligt. På de uppslagna plakaten stod att läsa att den mexikanske miljonären Vicente Segura jämte Sevillas gunstlingar Galitto och Bienvenida ämnade stöta ned sex tjurar af det vildaste slaget, samtliga från Eduardo Miuras

Efter fotograf.

CADRILLAN.

Kjöld - Bengt Silfverparre.

haciendor. Och det vet ju hvarenda människa att nästan alla toreros som under de sista åren blifvit ihjälstängade på den iberiska halföns arenor, fallit offer för tjurar som blifvit så att säga uppammade af Eduardo Miura.

Jag vill i föregående påpeka att ordet toreador ej förekommer i spanskan, ehuru vi tack vare "Carmen" fått i oss att så är fallet. Den som stöter ned djuret benämnes espada (värjan). Bland toreros inbegripas såväl han som de beridna, lansbeväpnade picadores, de lätta chulos med sina brokiga dukar samt banderilleros, hvilka sticka in de hullingförsedda banderillos i tjurens manke.

Samtliga äro mycket rikt och pittoreskt utstydda i den gamla spanska nationaldräkten — som eljest ej bäres af någon —, bestående af en kort jacka öppen öfver bröstet i grön, blå, röd eller orangefärgad sammet öfvertäckt med guldbroderier, snören, fransar och filigransknappar, en väst i samma stil, nedvikt spetskrage, en lagom nonchalant knuten halsduk i skrikande färger, knäbyxor af siden med broderade revärer, hvita eller skära silkesstrumpor, låga blankkläderskor med agraffer och rosetter samt på hufvudet, där en del af nackhåret fått växa ut till en liten flätad stängpiska, den koketta monteran nedtryckt öfver ena örat.

Espadan är grannare och mera guldbeslagen än de öfriga, hvar-

BOMBITA CHICO, en af de djärfvaste matadorerna. (Efter fotografi).

Efter fotografen

PICADORER OCH BANDERILLEROS.

Kliché: Kem. A. B. Bengt Silfversparre Sten—Udg.

jämte picadores något skilja sig från dem genom sina låga, grå med mycket vida brätten försedda hattar samt sina bufelhudspantalonger, hvilka inuti äro starkt järnskodda för att skydda benen mot eventuella hornstötter.

Innan skådespelet börjar drager samlingen af toreros omkring på stadens förnämsta gator till häst och i vagn för att låta beundra sig. Därpå begifver den sig till katedralen i den vällofliga afsikten att bikta sina synder samt undfå en välbehöflig absolution. Ty döden kan komma innan dagen är slut. Sedan detta är undanstökadt fortsättes färden till en första klassens restaurant för att dricka hvarandras välgång. Ty det är ju i alla fall att hoppas det de alla fortfarande känna sig krya och syndfulla på aftonen.

Utänför la Plaza de toros råder ett myllrande, rörligt lif. Fjorton tusen människor få rum inom dess murar, tre gånger så många söka erhålla biljetter. Alla äro besjälade af en enda tanke, en enda önskan, från den eleganta världsdamen, som kommer åkande barhalsad i hvit mantilla med juveler och solfjäder, dragen af fyra oklanderliga mulåsnor med gula och röda rikt utstyrda seldon, till den fattige stackare som pantsatt sin sista skjorta för att söka få en plats längst bort på den yttersta bänken.

Vi komma omsider in, viljelöst drivande med människoströmmen genom de stora portarna, samt finna vår plats, hvilken ehuru enkel kostar fem petasetas därför att den befinner sig i skuggan. Nära hälften af sätena ligga naturligtvis i solskenet, men en spanjor låter i nödfall hellre steka sig lefvande än han går miste om en corrida de toros. Allt fint folk, åtminstone de som vilja anses så, ha för resten sina egna loger — palcos — abonnerade för hela säsongen.

Omkring den romerskt storslagna arenan löper en cirkelrund barriär, sex fot hög, inuti kantad af ett fotsteg två fot öfver marken, där de agerande i nödfall kunna få sats för att svinga sig öfver, ifall de ej skulle hinna undan bakom någon af de många små kurarna som skydda likt stora sköldar. Fyra portar ha anbringats i de olika väderstrecken, åseda att släppa in tjurarna, att draga ut liken, att lämna tillträde för personalen etc. En inre barriär höjer sig på en meters afstånd något öfver den första samt bildar med denna en gång där de för tillfället ej del-

tagande ha sin plats. Därefter vidtaga bänkraderna af sten, 14 stycken, liknande en ofantlig trappa som omgifver det hela, och däröfver i den skuggade delen ett antal palcos, balkonger, bland hvilka ayuntamientos (stadsfullmäktiges) loge intager det förnämsta rummet, med alcaldens sammetsklädda och förgyllda tron i midten.

Det är ett egendomligt skådespel redan att se dessa fjorton tusen åskådare på en teater så stor, att endast Guds fria, azurblå himmel kan räcka till tak. Massan uppför sig mönstergillt, det låter som om den småbubblade, men den kokar inte öfver, intet bråk, inga svordomar, intet groft infall förkomma. Man ser ej en enda berusad person i hela denna månghöfdade folkförsamling, ty spanjorerna dricka i regeln ganska obetydligt, och när det någon gång faller dem in att smutta till på allvar, göra de det så grundligt att de skam till sägandes blifva liggande dödfulla i rännstenarna, där de hvarken kunna göra skada eller obehag, eller öfverhufvudtaget ens få fram det enklaste skällsord.

Under väntan på att klockan skall slå fyra kan det ju utspinna sig ett litet harmlöst skämt med de närmaste grannarne, eller kan det hända att någon dam lägger sin behandskade hand på palcons stängselgaller samt att en vaken åskådare upptäcker detta tilltag. Vid hans tillrop börjar mängden att sorla till dess sennoran tager af handsken och kastar den ned mot alla de uppsträckta händerna. Men med undantag af dylika små episoder förhåller sig massan utmärkt väl, där råder en ordning och ett tålmod som äro anmärkningsvärda under dessa stunder af väntan.

Emellertid ankommer alcalden med en punktlighet som eljest ej är vanlig i södern, samt gifver omedelbart från sin palco en signal. Då slås ett par af portarna till arenan upp och cadrillan kommer in. Det är en ganska vacker ceremoni. I teten rida två caballeros-klädda i svart sammet på svarta hästar, därefter följa parvis espadas — hjältarne för dagen, — ett halft dussin picadores som söka få fason på sina usla ök, efter dem till fot banderilleros och chulos samt slutligen lakejer med de mulåsnor hvilka skola draga ut de fallna. Processionen rör sig långsamt framåt, hälsar alcalden och upplöser sig. Espadas draga sig tillbaka, picadorerna taga en liten galopp samt ställa upp sig på sina platser vid barriären

halft vända inåt arenan, banderilleros springa efter sina korta, med brokiga, fladdrande pappersremсор prydda stafvar, chulos hämta sina slängkappor (capa) för att fläkta dem framför tjuren samt ådraga sig hans uppmärksamhet.

De båda caballeros, här vanligen benämnda alguaizils, hälsa åter alcalden som därvid kastar ned nyckeln till el Toril — tjurnas håla. Efter några ögonblick rusar den förste fyrbente kämpen in och det blodiga skådespelet börjar.

Tjuren, spänstig, stor, svart och glänsande, med långa horn spetsiga som sylar, har tydligen redan bringats i raseri. Men vid åsynen af alla dessa människor samt bländad af det starka solskenet stannar han ett ögonblick, samt inandas frustande den friska luften. Därefter upptäcker han ryttaren till vänster samt går omedelbart till anfall mot honom. Hästen bär en bindel snedt öfver pannan hvilken täcker det högra ögat så att han ej kan se sin fiende, picadoren stöter den skarpa tumslånga spetsen af sin lans in i tjurens muskulösa nacke, och en bråkdel af en sekund senare har denne lyft upp hela ekipaget på sina horn, hvilka ända till roten trängt in i hästens buk. Häst och ryttare störta omkull, den förra sparkar vanmäktigt med bakbenen, den senare ligger helt lugnt stilla, skyddad mot hornen samt den öfver hans ena ben fallna stackars krakens tyngd genom järnbeslagen i läderbyxor, under det att tjurens uppmärksamhet omedelbart afledes af chulos, som fläkta med sina slängkappor framför hans ögon.

Picadoren blir hjälpt på fötter igen, den sönder-sargade hästen tvingas med käppslag att resa sig, under det att hans tarmar småningom rinna ut. Ryt-taren lyftes ånyo i sadeln, som med sina höga bom-mar påminner om riddartidens, och med sina långa, spetsiga arabsporrar bearbetande det halfdöda djurets sidor ställer han sig åter i position för att avvakta ett nytt anfall. Tjuren förefaller en kort stund halft generad öfver sitt förstörelseverk, men om han verkligen fått några samvetsförebärrelser äro dessa genast bortblåsta, och med guppande språng sätter han efter än en chulo, än en annan, där dessa smidiga och viga reta honom mot sig. Men snart har han kommit nära en ny picador, han glömmet männi-

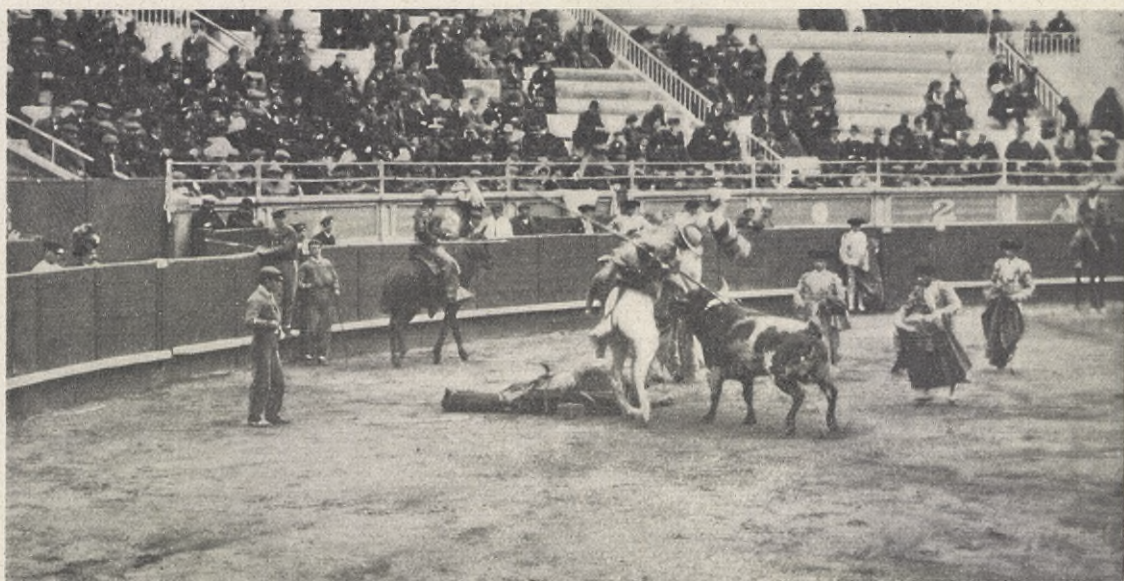
skorna, stannar ett ögonblick samt galopperar därpå med sänkt nacke mot denne, erhåller sitt smärt-samma sår af lansens, ränner in hornen i bröst, mage eller lår allt som det faller sig, till dess han vräkt om-kull äfven denne ryttare. Allt mera ursinnig stöter han en eller par gånger till den arma hästen, som stundom, hvilket är det lyckligaste för honom, träf-fas i hjärtat och dör. Den ovane askådaren sitter med återhållen andedräkt och tror än att picadoren ligger krossad därunder, än att tjuren skall vända sitt raseri mot den fallne mannen. Men dylikt är ytterst sällsynt. Troligen ha picadorerna sin sär-skilda försyn, ty deras tunga järnbeslagna byxor göra det lika svårt för dem att röra sig som någon-sin riddarne hade i sin rustning. Dessutom dansa genast chulos fram likt räddande änglar.

När en häst oakadt sporrar och käpprapp ej för-mär mera, ledes han bort, raglande likt en drucken, ibland trampande i sina egna inålfvor, ibland med det mörka blodet forsande från sin sida. Stundom faller han innan han nått utgången, sparkar litet, slår några slag med svansen, sträcker på sig och är död. Genast rusa några muchachos — stalldrängar — fram för att taga af betsel och sadel, och där ligger han afklädd, söndertrasad med skum kring läpparna som dragits upp så att de visa hans långa tänder. Han har blifvit så tunn, så platt, att man kunnat taga honom för en skugga. Säkerligen ter sig en död häst sorgligare än något annat stupadt djur. Ofta nog lefva de sårade dock öfver, hvarvid tarmarna stoppas tillbaka, såret sys igen med några stygn och de få tjänstgöra en gång till.

Denna del af la corrida är ohygglig, till ytterlig-het upprörande och grym.

Förr lär verkligen någon ryttarskicklighet kommit ifråga, men numera sitter picadoren fullkomligt stilla utan att göra minsta försök att svänga hästen undan anfallat. Att man därför använder krakar, hvilkas blotta ridande här hemma skulle straffas såsom djur-plågeri, är naturligt nog. — Jag kände mig sjuk vid åsynen af allt detta och drack med begärlighet ett par glas vatten som kringvandrande vattenutropare slogo i. — Det är vämjeligt, sade jag åt min granne.

— Hvad vill Ni, svarade han lugnt, detta är häst-arnas slakthus. (Forts. och slut i nästa nr.)

Esper. fotos. n. n.

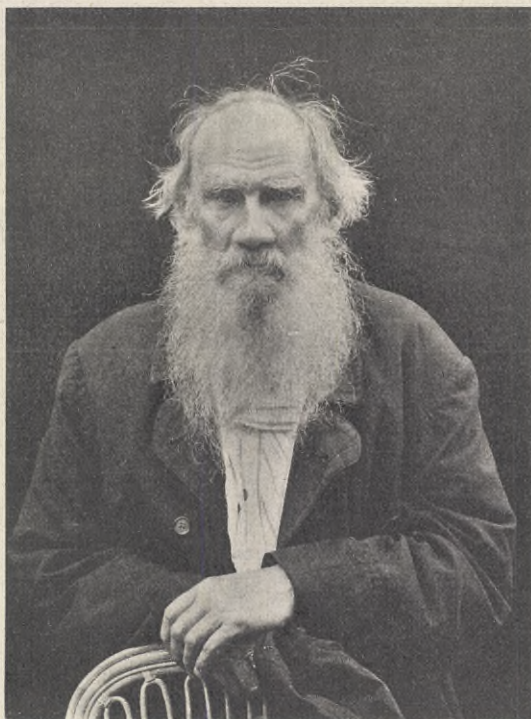
TJUREN ANFALLER EN PICADOR.

Esper. fotos. n. n.

LEO TOLSTOJ †.

FÖR HVAR 8 DAG AF DOCENTEN *FREDRIK VETTERLUND.*

Med Tolstoj bortgår den skildrare och diktare, som kanhända varit det begynnande 1900-talets största. I rent monumentala dimensioner har hans kända gestalt atecknat sig för oss alla mot hans ofantliga hemlands horisont. Men han har ju icke blott varit den ryska bildade världens diktare. "Den svarta jordens skald" kallade honom redan hans store föregångare Turgeniev; och han blef det med åren i en ännu vidare och djupare mening än Turgeniev kunnat förutse. Ty den unge elegant och officer, som deltog i Krimkriget och sedan lefde som världsman bland Rysslands och Europas aristokrati, som rik godsägare och snart nog världsberömd författare — hans öfverströmande ryska gemyt sökte under hans ålders dagar innerlig

Kilche Benigt Styrerparra

LEO TOLSTOJ.

Kilche Benigt Styrerparra

förbindelse med den slaviska folksjälen själf, sökte och fann så, som ingen af hans race har funnit. Han blef "den svarta jordens", musikens, det stumma ryska folkets lefvande röst, millionernas "lilla far" på ett vida hjärtligare och intimare sätt än någon sin härskaren i Petersburg. Sitt folks profet blef han, på samma gång hans intellektuella storhet med alla dess inskränkningar respekterades öfver hela jorden som en första klassens andliga kraft. Så långt europeisk odling går i gamla och nya världen, känner hvarje vaken skolpojke genast igen en bild af den gamle ryske greven i bondedräkten och med det långa hvita skägget.

Leo Tolstoj föddes 1828 inom en högfödnäm familj på godset Jasnaja Poljana, där han också framlevat sina senare år; det ligger åtskilliga mil söder om Moskva. Som diktare började han med att teckna och afslöja den ryska kulturmänniskan från 1800-talets midt. I sin novell från Kaukasus "Kosackerna" framför han en ung själsfin rysk officer, som vill men till följd af sin inlärdas onatur omöjlig kan lefva utanför det osanna världslif hvori han fostrats. Märkligast af Tolstojs arbeten från hans mannaålder äro de stora romanerna "Krig och fred" och "Anna Karenina". Den förra är Napoleonstidens epos, iakttaget ut från författarens land — helt säkert den väldigaste episka skildring 1800-talet frambragt. Icke blott de stora bataljmalningarna, äfven de otaliga episoderna af ryskt lif inom skedets högre kretsar ha ett utomordentligt lif med ett galleri af typer som man ej förgäter. En hel tid — 1800-talets intressantaste — lefver, rör sig och griper oss i denna

boks vimlande rikedom. Kanske ännu starkare är psykologien, människoskildringen i "Anna Karenina". Långt före den franska naturalism, som sedan gick fram öfver Europa, utan dennas försimplade och materialistiska världssyn men med dess förtjänster af konkret verklighetskildring, fastän här upphöjda i en ojämförligt friare och mänskligare sfär, åstadkom Ryssland en äkta realism som tillika var stor konst. Bland denna berättelsekonsts bärare var Tolstoj jämte Turgeniev och Dostojevskij den störste. De voro sinsemellan mycket olika, men till världslitteraturens förstarangsmän hörde de alla.

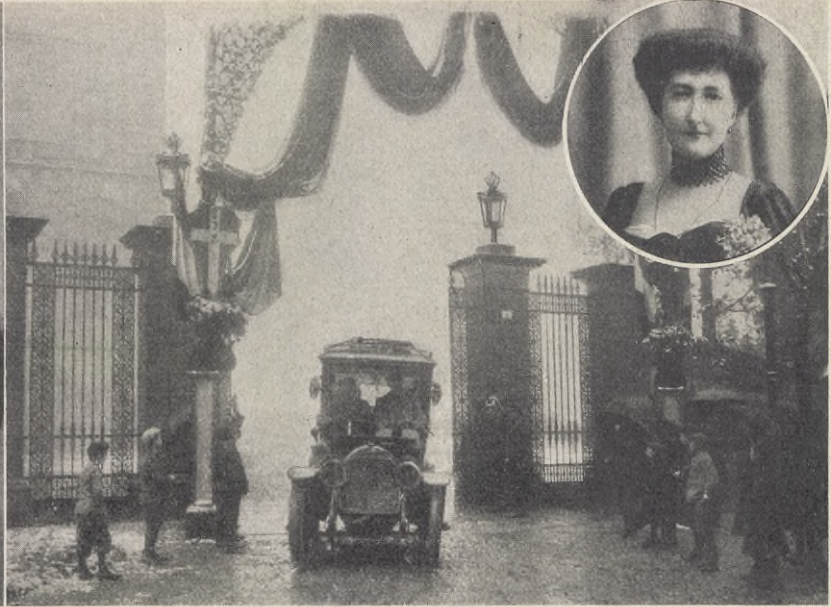
Öfver 50 år gammal och på höjden af sitt författarskap, undergick Tolstoj den märkliga kris, som gjorde honom

till racens religiöse och sociale profet. Gent emot det ryska folkets millioner trälände och lidande bönder kände han sig och alla bildade och rika som oberättigadt gynnade. Och än mera: här, bland de ödmjuka, de tålmodiga, de andligen fattiga praktiserades godhetens religion; att vara i brödrasamfund med dem, med *alla* människor, det var lyckan och det var verklig kristendom. Stat, konst, civilisation öfverhufvud vore däremot af ondo. Så började Tolstoj predika den blida anarkism, den kärleksfulla individualism, som synas så underbart ha träffat det ryska folkets egen innerlighet, att han blef som den andliga jättegestalt, hvori denna folkanda själf var förkroppsligad. Och i despotismens eget beryktade Ryssland vågade de styrande icke röra ett hårstrå på denne förnekare af mänsklig ordning. Vågade? Man önskar gärna tro, att de ej heller ville; om tsar Alexander III vet man att så var.

Helt visst finnas det högst värdefulla sidor af mänskligt väsende, dem Tolstoj med sin negativa och buddhistiskt färgade religionsuppfattning alldeles har underskattat. De stora moralisterna göra det stundom; Rousseau, hvilken som diktare och personlighet ej kunde jämföras med Tolstoj, gjorde det före honom. Men den godhetens universella religion, hvilken ingalunda, som Nietzsche ville, behöfver bli till slafmoral utan alltjämt innefattar de högsta etiska värden vi känna — den har Tolstoj i vår tid ånyo gjort lefvande inför de bildades medvetande och i millionernas sinnen.

I n:o 52, årg. IX af H. S. D. återfinnes under rubriken "På Jasnaja Poljana med Leo Tolstoj" en serie förträffliga fotografier, af en framstående rysk fotograf, från det Tolstojska stamgodset.

PRINS BONAPARTES BRÖLLOP.

Efter fotografier.

PRINS VICTOR NAPOLEON. — AFFÄRDEN EFTER VIGSELN. — PRINCESSAN CLÉMENTINE.

Kliché: Devot Sjöqvist.

Bröllopet mellan prinsessan Clémentine af Belgien och prins Victor Napoleon, ätten Bonapartes hufvudman, ägde rum den 14 okt. hos prinsens moder, prinsessan Clotilde, på slottet Moncalieri nära Turin. Närvarande vid den högtidliga akten, som ägde rum under tämligen enkla former, voro af furstliga personer änkedrottning Margherita af Italien, prinsessan Letitia Bonaparte, greven af Turin, hertigen af Aosta, hertigen af Genua, prinsen af

Ligne och grevinnan af Flandern. — Prinsparet kommer att bosätta sig i Bryssel och torde där ha för afsikt att samla kring sig ett litet bonapartistiskt hof, hvilket skulle kunna sätta belgiska regeringen i en rätt obehaglig situation — prins Victor Napoleon har nämligen icke alldeles uppgiivit förhoppningarna på att en gång i tiden blifva hyllad som fransmännens kejare.

Prins Victor Napoleon är nu 48 år, hans gemäl 38.

Efter fotografier.

BILD FRÅN PARIS UNDER DE NYA ÖFVERSVÄMNINGARNA. I fonden Notre Dame.

Kliché: Devot Sjöqvist.

* Data å nästa sida.

E. W. BENNET.
Friherre. F. d. Öfverstelöjtnant.
Godsegare. — Osaby.
70 år 3 Nov.*

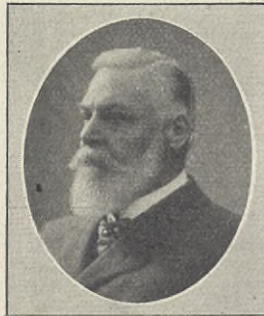
G. HYLÉN-CAVALLIUS.
Öfverste. — Vexjö.
50 år 14 Nov.*

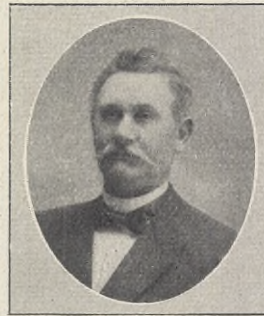
D. M. F. BJÖRKMAN.
Nyutnäm Öfverste o. chef för
K. Dalregementet.*

S. J. H. ZETTERSTRAND.
I dagarne utnäm till öfverste
o. chef f. K. Södermanlands
Regemente*.

J. ALSTRÖMER.
Friherre. Disponent. — Östad,
Mjörnsjö. 70 år 12 Nov.*

O. HALL.
Verkmästare. — Trollhättan.
70 år 24 Okt.*

P. A. ÖSTBERG.
Civilingenjör. Direktör. —
Stockholm. 60 år 15 Nov.*

O. J. R. STRÖM.
Civilingenjör. Direktör. — Sö-
dertelje. 50 år 16 Nov.*

C. CURMAN.
Professorska. — Stockholm.
60 år 12 Nov.

J. P. SJÖBECK.
Förste Bibliotekarie. — Lund.
60 år 20 Nov.*

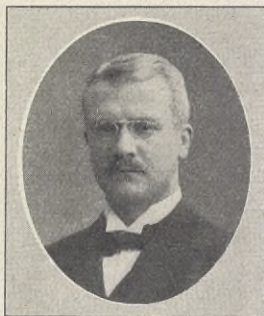
A. MEYER.
Lektor. Fil. dr. — Stockholm.
50 år 15 Nov.*

C. A. LJUNGGREN.
Lektor. Fil. Dr. — Halmstad.
50 år 16 Nov.*

H. ROSMAN.
Fil. dr. Nyutnäm sekreterare
i Stockholms Handelskammare.
— Stockholm.*

O. C. P. ÅHLFELDT.
Hofpredikant. Lektor. — Stock-
holm. 50 år 16 Nov.*

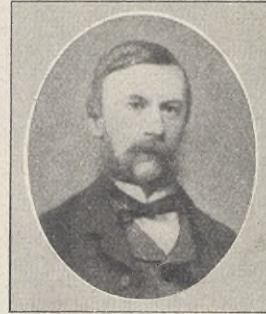
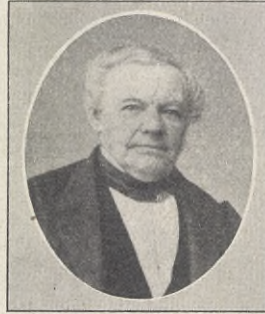
C. A. WESTIN.
V. Håradshöfding. — Stockholm.
50 år 16 Nov.*

H. G. SJÖSTRAND.
Redaktör. — Jönköping.
50 år 6 Nov.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data nedan.

TILL SVENSKA TANDLÄKARESÄLLSKAPETS 50-ÅRSJUBILEUM.

M. SCHMIDT.

H. RAMBERG.

L. G. COLLIN.

EDV. WALTMAN.

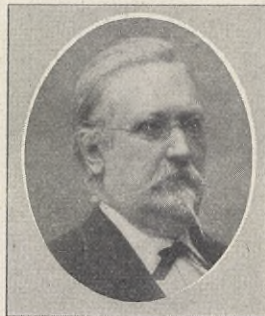
ordf. Sällskapets nuvarande

sekr.

ordf.

Sällskapets förste

sekr.

A. W. BERGLUND †.
Godsegare. Industriidkare.
Kommunalman. — Simons-
torp. F. 16. † 4 Nov.

C. H. BECKER †.
Konsul. — Stockholm.
F. 33. † 13 Okt.

E. A. WALLMARK †.
F. d. Amanuens. Skriftställare.
— Stockholm. F. 34. † 12 Nov.*

S. C. H. TROLLE †.
Trafikchef. Stationsinspektör.
— Krylbo. F. 54. † 4 Nov.*

WILHELM BENNET. U.-löjtn. v. Kronobergs reg. 59, överstelöjtnant 96, afsked 98. Eger egendomen Osaby i Kronobergs län. Led. af Hushålln.-Sällsk. Förvaltn.-utskott sedan 72, vice ordförande i Sällskapet och Utskottet sedan 98, ordf. i kommunalstämma och nämnd sedan 96. Ordförande i styrelsen i länets Landbruksskola 93—02, ledamot 02—08, led. af styr. i Vexjö Hospital 96—08, v. ordför. under ett år; Innehar Hushålln.-Sällsk. Guldmedalj sedan 01.

GÖSTA HYLÉN-CAVALLIUS. U.-löjtn. v. Kronob. reg. 79, löjtn. vid Generalstaben 88, major derst. 03, överstelöjtnant v. A. Lifgren.-reg. 02, öfverste o. chef f. Kronobergs reg. sedan 05. Stabschef v. I armfördeln. 99—02.

FREDRIK BJÖRKMÄN. F. 59, U.-löjtn. v. Första Lifgren.-reg. 79, major v. Norrb. reg. 03, öfverstelöjtn. i arm. 06, v. Andra Lifgren.-reg. 08, i dagarne utnämnd till öfverste o. chef i Dalregementet.

SETH ZETTERSTRAND. F. 61, n.-löjtn. v. Lifgren. gren-kår 82, löjtn v. Generalstaben 95, major derst. 03, öfverstelöjtnant 06, v. Södermanlands reg. 09, i dagarne utnämnd till öfverste och chef i sistnämnda regemente. På sin tid tjänstgjort v. Rikets Allm. Kartverk arbetschef v. de ekonomiska kartarbetena.

JONAS ALSTRÖMER. Stud.-ex. 62, genomgick Ultuna Landtbr. Inst. 65—66, och Landbohögskole i Köpenhamn 67—68. Eger egendomen Åkerstad i Söderm. län. Disponent å Östads egendom o. föreståndare för dess Barnhem sedan 86. Ordförande i kommunalstämma o. nämnd sedan 91, led. af kyrko- o. skolråd, ordf. i hädarets tingshuskommitté sedan 87, landstingsman 94 och landstingets ordförande 99—09, led. af Hushålln.-Sällsk. sedan 87 o. dess v. ordf. sedan 99, ordf. i Vestra Sveriges landtmäns Centralförenings styrelse samt länets Fjäderfävelsförening o. Veterinärstyrelse, v. ordf. i direktionen i Alingsås lasarett. Led. af Riksd. F. K. 92 urt. —96 samt under en följd af år fr. 99, suppl. Bevilln.-utskottet 93—94 led. 95—96, suppl. i Konstit.-utskottet 1900, led. 01—04.

OSKAR HALL. Sedan 55 år tillbaka anställd v. Nydquist & Holms Lokomotiv Verkst. i Trollhättan och under en följd af år verksamare derstädes. Såsom chef i uppsättareverkstaden har H. deltagit i monterandet af snart 1000 lokomotiv, från det första lilla Trollhätteloket till dessa dagars malmfjätår.

PETTER ÖSTBERG. Stud.-ex. 69, afg.-ex. fr. Teknol. Inst. 72. Sedan 91 verkst. direktör i A.-B. Carlsviks Gjuterier o. sedan 92 led. af styrelsen i Östberg & Lenhardts sons A.-B. i Stockholm. Led. af Stockholm Stadsfullmäktige 86—88.

OSSIAN STRÖM. Elev vid Tekn. Högskolan 78—81, allt ifrån sistn. är innehafv. olika anställningar i in- o. utlandet samt är sedan 04 verkst. direktör i Svenska Centring. A. B. i Södertelge.

PONTUS SJÖBECK. Stud.-ex. 70, fil. kand. 75. Red.-sekreterare i Lunds Veckblad 76—97, medarbetare i Lunds Dagblad 97—01. E. o. amanuens v. Universitetsbiblioteket i Lund 80, efter flere upprepade längre förordnanden 2:e aman. 96, 1:ste aman. 98, t. f. vice bibliotekarie 1900—01, 2:e bibl.

09 och 1:ste bibliotekarie 10. Deltagit i red. af Skånes kalender 76—78, redaktör af Lunds Universitets katalog 88—98.

ADOLF MEYER. Stud.-ex. 79, fil. dr. 88. Efter lärareverksamhet v. olika läroverk i Stockholm lektor i matematik, fysik o. kemi v. H. Reallärov. a Östernalm 04. Läroboksförfattare.

CARL LJUNGGREN. Stud.-ex. 80, fil. dr. 92, ex. lärare i Lund 90—96 e. o. lektor i Ystad 96, adj. i Vexjö 97, lektor i Halmstad sedan 04. Led. af styrelsen i Högre läroverket i Halmstad i kvinnlig ungdom 07, af Folk-skolestyrelsen derst. 10, suppl. i kyrkoråd o. helsevårdsnämnd.

HOLGER ROSMAN. F. 71, fil. dr. 97, tjänsteman i Riksarkivet o. Kom-merskollegium s. a. till 07, tillträdde sistn. är befattningen som sekreterare i Handelskammaren i Gefle, i dagarne utnämnd t. sekreterare i Stockholms Handelskammare fr. Jan. 1911. Var statistiker hos Handels- o. Sjöfarts-kommittén 98—1900 o. hos tulltaxekommittén 06—08. Författare i histo-riska o. ekonomiska ämnen, redaktör f. Personhistorisk Tidsskrift o. sekreterare hos Personhistoriska Samfundet 04—07.

CLEMENS ÄHLFELDT. Stud.-ex. 79, teol. kand. 86, prestex. o. prestvigd 89, v. lektor v. Norrmalms lärov. 88—95, lektor i Venersborg 94, i Stock-holm v. Norra Reallärov. sedan 95. Religionslärare i Arifurstarne 92—08. Ord. K. Höfpredikant o. pastor v. K. Höförsamlingen samt assessor i Hofkonsistorium 98. Intager inom Sällskapet Pro fide et Christ. sedan ett flertal år en ledande ställning.

CHRISTOFFER WESTIN. Stud.-ex. 79, hoifr.-ex. 86, följande år anställd i K. Marinförvaltningen och derinom avancerat till sekreterare 08. V. hä-rsdhöding 90. Sedan 96 kanslist v. K. Maj:ts Orden.

HJALMAR SJÖSTRAND. Stud.-ex. 79, fil. kand. 84. Medarbetare i Sven-ska Dagbladet 85, red. och utgivare af Tidn. i Falu län o. stad 89, redaktör för Smålands Allehanda sedan 1900, o. sedan 07 ledamot af Aktiebolaget Smålands Allehandas styrelse. Sekreterare hos Sveriges Allm. Fjäderfä-velsförening sedan 08.

ERNST WALLMARK †. Stud.-ex. 53, kansliex. 57, e. o. kanslist i Ci-vildip. o. Krigskoll. s. a. e. o. amanuens i Riksarkivet 79, ord. aman. 98—99. Associé i Musik. Akad. 66. På sin tid medlem af kommittén i ut-givande af Akademiens handlingar. I början af 70-talet meddirektör i Södra Teatern o. Djurgårdsteatern i Stockholm samt öfvertog ensam La-dugårdslandsteatern 73—74. Har översatt ett betydande antal teaterpjesser o. operetter f. svenska scener samt författat ett flertal visor o. kupletter. För en öfversättning på rimmad vers efter Plautus tillerkändes han 98 Göte-borgs Vetenskaps- o. Vitterhetssamhälles guldmedalj. Innehade jemväl P. B:s guldmedalj.

HELMER TROLLE †. Anställd 73 v. Frövi—Ludvika jernväg o. 75 v. Statens jernvägar, blef 89 stationsinspektör v. Anundsjö, 91 v. Boden o. 05 v. Krylbo. Sistnämnda är trafikchef v. Krylbo—Norbergs o. Kärgruivan—Klackbergs jernvägar. Under en följd af år municipalmåndsordförande i Boden. Led. af olika Bank- m. fl. styrelser.

Foto: Sjöberg.
 Bild: Bengt Sjöberg.
 FRÅN SVENSKA FÖRENINGENS I ST PETERSBURG ÅRS-
 HÖGTID DEN 6 NOV.: Aftäckandet af Gustaf II Adolfs byst.

SVENSK-TYSKA TRAKTATSFÖR- HANDLINGARNA.

Till foto. å sid. 131.

De tyska traktatsunderhandlingarne anlände den 14 november till Stockholm för att påföljande dag börja de gemensamma underhandlingarna med de svenska delegerade.

Den tyska delegationens chef, excellensen v. Koerner, har förklarat sig övertygad om att förhandlingarna skola leda till ett resultat med hvilket såväl Sverige som Tyskland kunna känna sig nöjda; likvisst finnes stora svårigheter att öfvervinna, bl. a. den att Sverige vill höja flera af sina tullsatser.

SJÖFARTSKOMMITTÉN.

Till foto. å sid. 131.

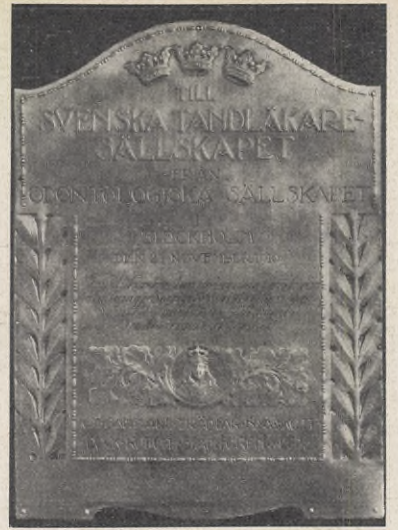
Sjöfartskommittén bildades 1906 i anledning af då väckta motioner och står nu i begrepp att upplösas inom 2—3 veckor.

Kommittén är bildad för att åstadkomma förslag till bestämmelser till förekommande af fartygsolyckor eller rättare att åstadkomma en säkerhetsförsäkran i o. f. fartyg.

Kommittén åter öfverlämnar sedan sina handlingar till k. m:t, som lämnar dem till olika intresserade parter att granskas och slutligen öfverlämnas handlingarna till riksdagen.

eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.

Svenska Tandläkarsällskapet, som stiftades 21 nov. 1860, har i dagarna, under stortillslutning från landets tandläkarekår, i hufvudstaden firat sitt 50-årsjubileum i samband med det 25:te årsmötet. Själfva högtidsfesten afhölls i Vetenskapsakademien i hörsal d. 21 nov. Sällskapets ordför., M. Schmidt, lämnade därvid en kort historisk återblick öfver dess verksamhet och resultaten däraf. Därefter föredrogs ett 15-tal adresser från in- och utländska korporationer och sällskap.

ODONTOLOGISKA SÄLLSKAPETS I STOCKHOLM
 ADRESS TILL SVENSKA TANDLÄKARSÄLLSKAPETS
 50-ÅRSJUBILEUM. Silverplquette utförd af
 artisten Jac. Ångman.

VECKANS DAGAR

14 nov. Meddelas att Svenska akademien beslutat tilldela den tyske skriftställaren Paul Heyse årets Nobelpris i litteratur. — Anlända de tyska traktatunderhandlingarne till Stockholm. — Öppnas "landtbruksriksdagen" i Stockholm.

— Öppnas turkiska parlamentet. — Sammanviges i Moncalieri prins Victor Napoleon med prinsessan Clémentine af Belgien. — Ryska kejsarparet anträder återresan från Hessen till Ryssland.

15 nov. Öppnas åter engelska parlamentet. Den politiska situationen är synnerligen oklar.

16 nov. Meddelas att k. m:t beviljat Huskvarna köping stadsrättigheter fr. o. m. den 1 jan. 1911.

— Meddelas från London att engelska regeringen beslutat ge efter för lordenas begäran om vetoresolutionens framläggande i öfverhuset, hvarigenom underhusets upplösning uppskjutes.

17 nov. I staden Daridje i Turkiet härjar en svår eldsvåda; 700 hus nedbrinna. — Engelska öfverhuset antager lord Roseberys förslag till öfverhusets reformering.

18 nov. Meddelas att styrelsen för Sveriges offentliga arbetsförmedlingsförbund nu hallit konstituerande sammanträde i Stockholm. — Begynner i Stockholm Svenska Tandläkarsällskapets 25:te årsmöte.

— Premiärminister Asquith tillkännager i engelska underhuset, att regeringen rådt konung Georg att upplösa parlamentet så snart vissa nödvändiga ärenden rörande budgeten blifvit afgjorda.

19 nov. Firar K. Vetenskaps societeten i Uppsala högtidligen sitt 200-årsjubileum; i samband härmed aftäckes Swedenborgs sarkofag i domkyrkan. — Uppgifves att parlamentariska försvarskommittén nu afslutat sina förhandlingar och fattat beslut i alla de frågor som förelagts kommittén. — Stark snöstorm i Skåne.

20 nov. Aflider den berömda ryske författaren och socialreformatorn Leo Tolstoj.

INNEHÅLL

R. A. von Post. — Svensk-Tyska traktatsförhandlingarna. — Sjöfartskommittén. — "Tioöringen" af Harald Wägner. — Porträtt för dagen. — Den skandinaviska ballongtågningen. — Boy-scouts i aeronautikens tjänst. — Svenska bilder för dagen. — Swedenborgs sarkofag och vetenskapsfesten i Uppsala. — En tjurfäkting. — Leo Tolstoj †. — Prins Bonapartes bröllop. — Paris under de nya öfersvämningarna. — Veckans porträttgalleri. — Svenskar i Petersburg. — Veckans dagar.